

ปัญหาการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ: ศึกษากรณีพันธุ์พืช

Problems on the Enforcement of Business Security Law: Case Study of Plant Varieties.

ศิวพร เสาวคนธ์

Siwaporn Saowakon

อาจารย์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

Lecturer from the Faculty School of Law Sripatum University

Corresponding Author Email: siwaporn.so@spu.ac.th

Received: 11 September 2020

Revised: 5 November 2020

Accepted: 11 November 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาและวิจัยเรื่องปัญหาการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ ศึกษากรณีการนำพันธุ์พืชมาเป็นหลักประกัน ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลสภาพปัญหาการบังคับใช้กฎหมายและประเด็นสำคัญที่ควรจะต้องมีการพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย การวิจัยเอกสารและการสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิจัยพบว่า การนำพันธุ์พืชมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 นั้น มีปัญหาการบังคับใช้กฎหมายที่อาจก่อให้เกิดการยอมรับและนำไปใช้ในวงการธุรกิจอย่างแพร่หลายได้ ซึ่งมีสาเหตุมาจากกฎหมายที่มีผลใช้บังคับในปัจจุบันขาดความชัดเจนและไม่ได้มีการวางหลักเกณฑ์และวิธีการที่เป็นสาระสำคัญของการนำพันธุ์พืชมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจที่จะก่อให้เกิดการยอมรับอย่างเป็นธรรมระหว่างผู้ให้หลักประกันและผู้รับหลักประกัน ดังนี้ (1) ปัญหาเกี่ยวกับมูลค่าของพันธุ์พืช (2) ปัญหาการประเมินมูลค่าพันธุ์พืช และ (3) ปัญหาการบังคับหลักประกันพันธุ์พืช อันนำมาสู่การวิเคราะห์และเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ที่เป็นข้อค้นพบสำคัญของการศึกษาวิจัยนี้ การวิจัยครั้งนี้ได้เสนอแนะแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 คือ (1) เพิ่มเติมคำยามคำว่า ผู้ประเมินมูลค่าพันธุ์พืช ของมาตรา 3 (2) เพิ่มเติมหลักเกณฑ์และวิธีการการประเมินมูลค่าทรัพย์สินทางปัญญา โดยเป็นหมวด 1/1 การประเมินมูลค่าพันธุ์พืชใหม่ (3) เพิ่มเติมหลักเกณฑ์เกี่ยวกับตลาดรองรับการซื้อขายพันธุ์พืช เป็นวรรค 2 ของมาตรา 40

คำสำคัญ: ปัญหา, หลักประกันทางธุรกิจ, พันธุ์พืช

Abstract

This research aimed to study the problems on the enforcement of Business Security Law : the case study of plant varieties. This research collected the data on the problems on enforce the secured transactions laws and important issues for a revision of the Business Security Act B.E. 2558 through qualitative research consisting of documentation and in-depth interview. The result showed that using the plant varieties as collaterals in accordance with the Business Security Act B.E. 2558 encountered the enforcement problems which probably led to un acceptance and not widely applicable in the business domain. This resulted from the current applicable laws lacking clarity and having no criteria and methods of using the plant varieties as collaterals in order to receive fair acceptance between a security provider and a security receiver as follows: (1) the problems on the values of plant varieties, (2) the problems on valuation of plant varieties, and (3) the problems on enforcement of the plant varieties security, which led to the analysis and suggestions to revise the Business Security Act B.E. 2558 as the important findings of this research. This research

suggested that the approaches for revising the Business Security Act B.E. 2558 as follows: (1) add the definition of plant varieties valuer under Section 3, (2) add the criteria and methods of intellectual property valuation as Chapter 1/1 New Plant Varieties Valuation, (3) add the criteria on the markets to support plant varieties transactions as Paragraph 2 under Section 40.

Keywords: Problems, Business Security Law, Plant Varieties

บทนำ

นับแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ประเทศไทยถือเป็นประเทศเกษตรกรรม โดยประชากรของประเทศร้อยละ 60 ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก การพัฒนาเกษตรกรรมจึงถือเป็นนโยบายหลักที่ภาครัฐจะต้องให้ความสำคัญและให้การสนับสนุนอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผลผลิตทางเกษตรมีประสิทธิภาพ สามารถส่งออกไปยังต่างประเทศ และแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ทั่วโลกได้ การพัฒนาเกษตรกรรมเป็นส่วนสำคัญ ซึ่งการพัฒนานั้นอาจอยู่ในรูปแบบของการสนับสนุนปัจจัย เช่น เมล็ดพันธุ์ ปุ๋ย สารเคมี ที่ดิน แรงงาน เป็นต้น หรืออาจอยู่ในรูปแบบของการให้ข้อมูลและความรู้แก่เกษตรกร เพื่อให้เกษตรกรนำไปพัฒนาต่อยอด โดยเฉพาะในเรื่องของการพัฒนาพันธุ์พืชให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในด้านอื่นต่อไป นอกเหนือจากที่มีอยู่แล้ว เช่น การพัฒนาพันธุ์ข้าวให้มีศักยภาพในการให้ผลผลิตสูง ไม่ว่าจะเป็นเมล็ดต่อรวงมาก น้ำหนักดี เป็นต้น (อานันท์ เกียรติสารพิภพ, 2560, น.1)

จากสภาวการณ์ดังกล่าว ทำให้ในปัจจุบันภาคเกษตรกรรมถือเป็นที่ต้องการของตลาด ทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ ทำให้สหภาพยุโรปเรียกร้องให้ประเทศกำลังพัฒนาเข้าเป็นภาคีหรือปฏิบัติตามหลักการของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองพันธุ์พืช (International Convention for the Protection of New Varieties of Plants : UPOV) (จักรกฤษณ์ ควรพจน์ และนันทน์ อินทนนท์, 2546, หน้า 42) เพื่อเป็นเครื่องมือในการสร้างความเป็นธรรมทางการค้า และเป็นหลักประกันการลงทุนของบริษัทปรับปรุงพันธุ์พืช ตลอดจนเป็นการคุ้มครองสิทธิและสร้างแรงจูงใจให้นักปรับปรุงพันธุ์พืชคิดค้นพัฒนาพันธุ์พืชใหม่สำหรับประเทศไทยนั้น ได้มีการตราพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืชใหม่ พ.ศ. 2542 ตามพันธกรณีของประเทศไทยในองค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) นอกจากนั้นแม้ว่าประเทศไทยจะไม่ได้เข้าเป็นภาคีสมาชิกของ UPOV 1991 แต่ได้มีการนำหลักการของ UPOV 1991 มาประยุกต์ให้เข้ากับบริบททางเกษตรของประเทศไทย (สิทธิพล วิบูลย์ธนากุล, 2547, น.3-4) พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืชใหม่ พ.ศ. 2542 จึงเป็นกฎหมายที่ส่งเสริมให้มีการปรับปรุงพันธุ์และพัฒนาพันธุ์พืชเพื่อให้มีพันธุ์พืชใหม่เพิ่มเติมจากที่มีอยู่เดิม อันเป็นการส่งเสริมการพัฒนาทางด้านเกษตรกรรม ซึ่งการส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจด้วยการให้สิทธิและความคุ้มครองตามกฎหมายนั้น เป็นการคุ้มครองความคิดสร้างสรรค์ (Creative ideas) ของนักปรับปรุงพันธุ์พืชที่ได้ใช้ความวิริยะอุตสาหะและปัญญาในการปรับปรุงและพัฒนาพันธุ์พืชขึ้นมาใหม่ จึงจัดเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินทางปัญญา (ไชยยศ เหมะรัชตะ, 2562, น.382)

ทรัพย์สินทางปัญญาเป็นทรัพย์สินประเภทหนึ่ง ซึ่งเกิดจากสติปัญญาและความสามารถเฉพาะตัวของผู้คิดค้น สร้างสรรค์ และประดิษฐ์ขึ้นมา จึงเป็นผลงานที่มีคุณค่าและมีมูลค่าในตัวเอง ในทางกฎหมายได้กำหนดให้ผลงานทางปัญญาดังกล่าวเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวแก่ผู้เป็นเจ้าของ ทำให้ผู้เป็นเจ้าของมีสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากทรัพย์สินทางปัญญานั้น (คณัทพงษ์ ฉายไพโรจน์, 2555, น.16) เช่น โอน อนุญาตให้ใช้สิทธิ หรือเป็นหลักประกันทางธุรกิจ เป็นต้น หากกล่าวเฉพาะการนำทรัพย์สินทางปัญญาเป็นหลักประกันนั้น จะเห็นได้ว่า ทรัพย์สินทางปัญญายังไม่เคยถูกนำมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจทางแพ่ง เนื่องจากทรัพย์สินทางปัญญาเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างแต่อาจมีราคาและอาจถือเอาได้ ต่างจากทรัพย์สินที่มีรูปร่างอื่น ๆ ที่เป็นสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งทรัพย์สินเหล่านี้สามารถนำมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจผ่านทางนิติกรรมสัญญาแบบที่กฎหมายแพ่งกำหนดทั้งจำนองและจำนำ และทรัพย์สินเหล่านี้ก็มีการยอมรับที่แพร่หลายในวงการธุรกิจที่จะ

ยอมรับความมีมูลค่าด้วยการประเมินและตราไว้ในขณะที่นำมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจ (เพชร ชุมทรัพย์, 2536, น.290) และในกรณีที่มีการผิวนัดชำระหนี้เจ้าหนี้ที่มีหลักประกันยึดถือไว้ก็ได้รับความคุ้มครองในฐานะเจ้าหนี้ชั้นต้นและสามารถบังคับชำระหนี้จากทรัพย์สินนั้นได้โดยง่ายผ่านกระบวนการที่กฎหมายให้สิทธิแก่เจ้าหนี้ที่จะยึดอายัด หรือนำทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันออกขายทอดตลาดเพื่อนำมาชำระหนี้ นอกจากนั้น ทรัพย์สินที่มีการใช้เป็นหลักประกันก็เป็นที่ต้องการของตลาดสามารถซื้อ ขาย แลกเปลี่ยน ให้ หรือจำนำ ย้าย โอนทางนิติกรรมสัญญาได้โดยง่าย ทำให้ทั้งสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์เป็นที่นิยมและเกิดการยอมรับในวงการธุรกิจที่นำมาวางไว้เป็นหลักประกันการชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ (จิรินทร์ เทศวานิช, 2545, น.258) แต่สำหรับกรณีทรัพย์สินทางปัญญาที่ผ่านมาไม่มีความนิยมและการยอมรับใช้เป็นหลักประกันเหมือนสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ที่กล่าวมา การที่จะทำให้เกิดการยอมรับทรัพย์สินทางปัญญาในฐานะทรัพย์สินที่นำมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจหรือการปฏิบัติตามสัญญาของลูกหนี้ จึงต้องมีการบัญญัติเป็นกฎหมายเพื่อรองรับการดำเนินการเป็นการเฉพาะ อันเป็นที่มาและสาเหตุที่ทำให้กระทรวงพาณิชย์จัดตั้งคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงและพัฒนากฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ เพื่อศึกษาและจัดทำร่างกฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ โดยเนื้อหาที่นำมาบัญญัติเป็นกฎหมายเป็นไปในแนวทางตามร่างกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจของคณะกรรมการการกฎหมายการค้าระหว่างประเทศแห่งสหประชาชาติภายใต้กฎหมายต้นแบบที่เรียกว่า UNCITRAL Model Law on Secured Transaction เมื่อจัดทำแล้วเสร็จต่อมาจึงมีการเสนอเข้าสู่การพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติและประกาศใช้บังคับเป็นกฎหมาย คือ “พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558” เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 แต่กฎหมายฉบับนี้ก็มิได้มีผลบังคับใช้วันที่ถัดจากวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เนื่องจากเงื่อนไขการเพื่อเตรียมความพร้อมและสร้างความรับรู้แก่สังคมในส่วนของบทเฉพาะกาลของกฎหมายจึงกำหนดให้มีผลบังคับในวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2559 (กำชัย จงจักรพันธ์, 2557, น.18) อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากที่พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มีผลใช้บังคับปรากฏว่ายังมิได้มีการนำพันธบัตรเป็นหลักประกัน ซึ่งสะท้อนให้เห็นข้อเท็จจริงในวงการธุรกิจของไทยยังไม่ยอมรับพันธบัตรเป็นสถานะที่เป็นหลักประกันทางธุรกิจเท่าที่ควร ประกอบกับข้อกฎหมายตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 เป็นบทบัญญัติเปิดกว้างทั่วไปที่นำมาใช้บังคับกับทรัพย์สินที่กฎหมายนี้กำหนดให้ใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจหลายประเภท ขาดกลไกที่จะสร้างและสนับสนุนความเชื่อมั่นในความมีมูลค่าพันธบัตรนั้น และการที่ในปัจจุบันประเทศไทยไม่มีผู้ประกอบการวิชาชีพด้านการประเมินมูลค่าทรัพย์สินที่มีความเชี่ยวชาญในการประเมินมูลค่าพันธบัตรโดยเฉพาะ ตลอดจนกลไกที่จะให้ความคุ้มครองอย่างเป็นธรรมทั้งแก่ผู้ให้หลักประกัน (ลูกหนี้) และผู้รับหลักประกัน (เจ้าหนี้)

ดังนั้น จากปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มีผลใช้บังคับตามที่ได้กล่าวมาในเบื้องต้น เป็นมูลเหตุสำคัญที่นำมาสู่การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับหลักการและแนวความคิดของการนำพันธบัตรมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจและรวบรวมข้อเท็จจริงที่บ่งชี้ถึงสภาพปัญหาของการบังคับใช้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ซึ่งจะนำมาใช้วิเคราะห์เพื่อแสดงถึงปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ในกรณีของพันธบัตรที่มีอยู่ในปัจจุบัน และเสนอแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ เพื่อให้เกิดการยอมรับและเชื่อมั่นในวงการธุรกิจต่อการยอมรับและการนำพันธบัตรมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจที่แพร่หลายต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ ศึกษากรณีการนำพันธบัตรมาเป็นหลักประกัน
2. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการบังคับใช้กฎหมายและเสนอแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ

พ.ศ. 2558

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายในการวิจัย ได้แก่ 1) ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย 2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการประเมินราคาทรัพย์สิน 3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการบังคับคดี 4) ผู้บริหารจากสถาบันการเงิน และ 5) นักปรับปรุงพันธบัตร รวมทั้งสิ้น จำนวน 12 คน

2. เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ สัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลจาก 1) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) คือ เป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มเป้าหมาย 2) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) คือ เป็นข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมเอกสารต่าง ๆ (Document Research) อาทิ รายงานวิจัย ตำรา เอกสารรายงานการวิจัยการประชุมและสัมมนา วิทยานิพนธ์และบทความเกี่ยวกับการนำพันธบัตรมาเป็นหลักประกันในทางธุรกิจ รวมทั้งเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ข้อมูลทั้งหมดที่รวบรวมจากข้อมูลเอกสาร และการสัมภาษณ์เชิงลึกตามวิธีวิทยาการวิจัยที่กำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้นได้นำมาใช้ในการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) ทางนิติศาสตร์ การวิเคราะห์จึงเป็นการหาคำตอบจากข้อมูลที่รวบรวมมา เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์กฎหมายเพื่อสร้างกลไกรองรับการนำพันธบัตรมาเป็นหลักประกัน และจัดทำเป็นบทบัญญัติปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 เพื่อให้เป็นบทบัญญัติต้นแบบสำหรับการนำพันธบัตรเป็นหลักประกันสินเชื่อทางธุรกิจ

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัญหาการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ: ศึกษากรณีพันธบัตร ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับมูลค่าของพันธบัตร ในประเด็นนี้ผลการศึกษาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า แม้ว่าประเทศไทยจะให้ความคุ้มครองพันธบัตรใหม่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธบัตรใหม่ พ.ศ. 2542 ซึ่งนักปรับปรุงพันธบัตรที่ได้ใช้ความวิริยะอุตสาหะและปัญญาในการปรับปรุงและพัฒนาพันธบัตรขึ้นมาใหม่ จึงจัดเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินทางปัญญา อย่างไรก็ตาม ในกรณีการนำพันธบัตรใหม่มาเป็นหลักประกันสินเชื่อทางธุรกิจตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 พบว่ายังไม่เคยถูกนำมาใช้เป็นหลักประกันสินเชื่อทางธุรกิจ สะท้อนให้เห็นว่าแม้ว่าพันธบัตรใหม่จะได้รับความคุ้มครองภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธบัตรใหม่ พ.ศ. 2542 ซึ่งส่งผลให้นักปรับปรุงพันธบัตรมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในพันธบัตรใหม่นั้นและสามารถนำพันธบัตรใหม่ไปใช้ประโยชน์ในทางธุรกิจได้ เช่น ซื้อขาย แลกเปลี่ยน โอน เป็นต้น อันเป็นที่ยอมรับว่าพันธบัตรที่ได้รับความคุ้มครองภายใต้กฎหมายย่อมมีมูลค่าในตัวของพันธบัตรนั้น และหากนำไปใช้ประโยชน์ในทางธุรกิจย่อมก่อให้เกิดรายได้แก่นักปรับปรุงพันธบัตร ดังนั้น พันธบัตรใหม่จึงถือว่าเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่าและสามารถนำไปแสวงหาประโยชน์ในทางธุรกิจได้ โดยเฉพาะการนำมาเป็นหลักประกันสินเชื่อทางธุรกิจ

2. ปัญหาการประเมินมูลค่าพันธบัตร

ผลการวิจัยพบว่า ในประเด็นนี้ เนื่องด้วยพันธบัตรใหม่ที่ได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธบัตรใหม่ พ.ศ. 2542 ต้องมีลักษณะเป็นการปรับปรุงพันธบัตรและพัฒนาพันธบัตรเพื่อให้มีพันธบัตรใหม่เพิ่มเติมจากที่มีอยู่เดิม ซึ่งพันธบัตรใหม่ที่ได้รับ

ความคุ้มครองตามกฎหมายฉบับดังกล่าวข้างต้นนั้น ถือว่าเป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่ง จึงสามารถนำมาเป็นหลักประกันสินเชื่อทางธุรกิจได้ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 แต่ที่เป็นประเด็นปัญหาและนำมาสู่การวิเคราะห์คือ แม้จะมีพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มาตรา 18 ได้กำหนดให้มีรายการเกี่ยวกับมูลค่าทรัพย์สินทางปัญญากำหนดไว้ในรายการจดทะเบียนก็ตาม แต่ปัญหาคือยังไม่มีหลักเกณฑ์ของการประเมินที่จะทำให้ผู้รับหลักประกัน ผู้ให้หลักประกัน และผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้อง เกิดความเชื่อมั่นว่าเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่าเพียงพอต่อการใช้เป็นหลักประกัน ทั้งนี้ เนื่องด้วยการประเมินมูลค่าทรัพย์สินเป็นวิธีการหนึ่งเพื่อให้ได้มาซึ่งมูลค่าของทรัพย์สิน โดยใช้วิธีการประเมินตามแนวทางของสมาคมวิชาชีพการประเมินกำหนดไว้ ไม่ว่าจะเป็นวิธีเปรียบเทียบราคาตลาด วิธีประเมินจากต้นทุน และวิธีประเมินจากรายได้ ซึ่งการเลือกใช้แต่ละวิธีในการประเมินย่อมขึ้นอยู่กับทรัพย์สินที่นำมาประเมินมูลค่า ปัจจัย และที่สำคัญเป็นไปตามดุลพินิจของผู้ประเมินมูลค่า แต่ในกรณีการประเมินมูลค่าทรัพย์สินใหม่ที่น่าสนใจนำมาเป็นหลักประกันสินเชื่อทางธุรกิจ นอกจากจะเป็นเรื่องใหม่สำหรับประเทศไทย พันธุ์พืชใหม่เองก็ถือว่าเป็นทรัพย์สินที่มีความแตกต่างจากทรัพย์สินทั่วไป ผู้ประเมินมูลค่าจำเป็นต้องใช้ผู้ประเมินที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะเพื่อให้ได้มาซึ่งมูลค่าอันแท้จริงของพันธุ์พืชใหม่นั้น ดังนั้น หลักเกณฑ์การประเมินมูลค่าพันธุ์พืชใหม่ ไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติของผู้ประเมินมูลค่าและความรับผิดชอบของผู้ประเมินมูลค่า ย่อมเป็นอีกกลไกหนึ่งที่จะทำให้ได้มาซึ่งความมีมูลค่าของพันธุ์พืชใหม่อย่างแท้จริง

3. ปัญหาการบังคับหลักประกันพันธุ์พืช

ผลการวิจัยพบว่า กรณีการยึดสังหาริมทรัพย์ เจ้าพนักงานบังคับคดีจะดำเนินการยึด ณ ที่ตั้งทรัพย์สิน ส่วนกรณีการยึดอสังหาริมทรัพย์ เจ้าพนักงานบังคับคดีจะดำเนินการยึด ณ ที่ทำการ หรือ ออกไปที่ตั้งทรัพย์สินเฉพาะกรณีทรัพย์สินสำคัญ ซึ่งทรัพย์สินทั้งสองประเภทเป็นทรัพย์สินที่มีรูปร่าง สามารถเห็นตัวทรัพย์สินที่จะยึดได้อย่างชัดเจน จึงสามารถระบุที่ตั้งของทรัพย์สินได้ ว่าอยู่ในเขตอำนาจของศาลใด หากทรัพย์สินตั้งอยู่นอกเขตอำนาจของศาลที่พิพากษาคดี เจ้าพนักงานพิพากษาอาจยื่นคำแถลงต่อศาลและเจ้าพนักงานบังคับคดีจะทำการรายงานต่อศาล ขอให้ศาลที่ออกหมายส่งหมายไปขอให้ศาลที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ เพื่อให้ศาลนั้นสั่งเจ้าพนักงานบังคับคดีที่มีอยู่ในเขตอำนาจดำเนินการบังคับคดีและขายทอดตลาดทรัพย์สินแทน แต่ที่เป็นปัญหาคือการบังคับพันธุ์พืชใหม่ ซึ่งถือว่าเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง ไม่มีตัวตน จึงไม่สามารถระบุสถานที่ตั้งได้อย่างแน่ชัดดังเช่นทรัพย์สินทั่วไป หากจะใช้วิธีการเข้าครอบครองทรัพย์สินอย่างสังหาริมทรัพย์ ย่อมไม่สามารถกระทำได้ นอกจากนั้นในประเด็นเรื่องการขายทอดตลาด เนื่องจากพันธุ์พืชใหม่เป็นการซื้อขายกันเฉพาะกลุ่ม ไม่ได้แพร่หลายทั่วไป ตลาดซื้อขายจึงถูกจำกัดเฉพาะกลุ่มเท่านั้น ดังนั้น การทำให้แพร่หลายและให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้ามาซื้อขายพันธุ์พืชใหม่ได้ ตลาดรองรับการซื้อขายพันธุ์พืชใหม่จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นและทำให้เกิดความแพร่หลาย

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการวิจัยเรื่องปัญหาการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ: ศึกษากรณีพันธุ์พืช ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. **ปัญหาเกี่ยวกับมูลค่าของพันธุ์พืช** พบว่า พันธุ์พืชใหม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืชใหม่ พ.ศ. 2542 พันธุ์พืชใหม่ย่อมถือว่าเป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่งที่มีมูลค่า สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในทางธุรกิจได้ เช่น ซื้อขายกัน โอน แลกเปลี่ยน หรือสามารถนำมาเป็นหลักประกันสินเชื่อทางธุรกิจ เป็นต้น ในทางธุรกิจจึงถือว่าเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจ

2. **ปัญหาการประเมินมูลค่าพันธุ์พืช** พบว่า การประเมินมูลค่าพันธุ์พืชใหม่ที่น่าสนใจนำมาเป็นหลักประกันสินเชื่อทางธุรกิจถือเป็นเรื่องใหม่สำหรับประเทศไทย เพราะพันธุ์พืชใหม่ถือเป็นทรัพย์สินที่มีความแตกต่างจากทรัพย์สินทั่วไป ผู้ประเมินมูลค่าจำเป็นต้องใช้

ผู้ประเมินที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะ เพื่อให้ได้มาซึ่งมูลค่าอันแท้จริงของพันธบัตรใหม่ ดังนั้น หลักเกณฑ์การประเมินมูลค่าพันธบัตรใหม่ ไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติของผู้ประเมินมูลค่าและความรับผิดชอบของผู้ประเมินมูลค่า ย่อมเป็นอีกกลไกหนึ่งที่จะทำให้ได้มาซึ่งความมีมูลค่าของพันธบัตรใหม่อย่างแท้จริง

3. ปัญหาการบังคับหลักประกันพันธบัตร พบว่า การบังคับพันธบัตรใหม่ซึ่งถือว่าเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง ไม่มีตัวตน จึงไม่สามารถระบุสถานที่ตั้งได้อย่างแน่ชัดดังเช่นทรัพย์สินทั่วไป หากจะใช้วิธีการเข้าครอบครองทรัพย์สินอย่างสังหาริมทรัพย์ ย่อมไม่สามารถกระทำได้ นอกจากนั้นพันธบัตรใหม่เป็นการซื้อขายกันเฉพาะกลุ่ม ไม่ได้แพร่หลายทั่วไป ตลาดซื้อขายจึงถูกจำกัดเฉพาะกลุ่มเท่านั้น ดังนั้น การทำให้แพร่หลายและให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้ามาซื้อขายพันธบัตรใหม่ได้ ตลาดรองรับการซื้อขายพันธบัตรใหม่จึงเป็นสิ่งจำเป็นและทำให้เกิดความแพร่หลาย

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการวิจัยเรื่องปัญหาการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ: ศึกษากรณีพันธบัตร ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. มูลค่าของพันธบัตร ในกรณีนี้เนื่องด้วยพันธบัตรที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธบัตร พ.ศ. 2542 ถือว่าเป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่ง จึงเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในทางธุรกิจได้ เช่น ซื้อขาย แลกเปลี่ยน โอน หรือนำมาเป็นหลักประกันสินเชื่อทางธุรกิจ เป็นต้น และมูลค่าย่อมเกิดขึ้นเมื่อมีการกระทำการดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเป็นเครื่องจูงใจ ทฤษฎีนี้เน้นการส่งเสริมให้เกิดการคิดค้นและพัฒนาปรับปรุง ทำให้เกิดพันธบัตรใหม่ขึ้น นอกจากนั้นภายใต้ทฤษฎีนี้ยังมีความคิดว่าหากนักปรับปรุงพันธบัตรได้นำพันธบัตรที่พัฒนาขอความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธบัตร พ.ศ. 2542 ย่อมส่งผลให้นักปรับปรุงพันธบัตรนั้นมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในพันธบัตรที่ขอความคุ้มครองนั้น และสามารถนำพันธบัตรดังกล่าวไปแสวงหาประโยชน์ในทางธุรกิจได้ ทั้งในการซื้อขาย โอน แลกเปลี่ยน หรือการนำมาเป็นหลักประกันสินเชื่อทางธุรกิจ และยังสอดคล้องกับทฤษฎีการเปิดเผยข้อมูลความรู้ต่อสังคม ซึ่งเน้นการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา เพราะเป็นการส่งเสริมให้มีการเปิดเผยรายละเอียดข้อมูลต่อสาธารณชน อีกทั้งยังเป็นการสร้างแหล่งข้อมูลความรู้ให้แก่สังคม นอกจากนั้นยังเป็นบทบังคับให้ผู้ขอรับความคุ้มครองทำการเปิดเผยรายละเอียด และข้อมูลให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้อีก อย่างไรก็ตาม หากปราศจากซึ่งการคุ้มครองตามกฎหมายแล้ว ผู้เป็นเจ้าของก็จะเก็บข้อมูลรายละเอียด ทฤษฎีนี้จึงเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพันธบัตรที่จะนำมาเป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 เพราะการให้ความคุ้มครองพันธบัตรตามกฎหมายนั้น พันธบัตรดังกล่าวจะต้องมีการเปิดเผยรายละเอียดข้อมูลต่อสาธารณชน อีกทั้งยังมีบทบาทสำคัญในการสร้างแหล่งข้อมูลความรู้ให้แก่สังคม และกฎหมายดังกล่าวจะมีบทบังคับให้นักปรับปรุงพันธบัตรทำการเปิดเผยรายละเอียด และข้อมูลให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้อีก

2. หลักเกณฑ์การประเมินมูลค่าและตลาดรองรับการซื้อขายพันธบัตรในกรณีบังคับหลักประกัน ในกรณีนี้นับแต่พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มีผลใช้บังคับ พบว่า ยังไม่มีการนำพันธบัตรมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจ ทั้งนี้เนื่องจากพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ยังขาดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการประเมินมูลค่าพันธบัตร กล่าวคือ ไม่มีการอบรมและทดสอบหลักสูตรการเป็นผู้ประเมินมูลค่าพันธบัตรเป็นการเฉพาะ ส่งผลให้ผู้ประเมินมูลค่าทรัพย์สินประเภทพันธบัตรประเมินโดยผู้ประเมินมูลค่าทรัพย์สินทั่วไป มูลค่าของพันธบัตรที่ได้จากการประเมินจึงยังไม่เป็นมาตรฐานและไม่เป็นที่ยอมรับแก่ผู้รับหลักประกัน (สถาบันการเงิน) ผู้ให้หลักประกัน และผู้เกี่ยวข้อง หากพิจารณาเนื้อหาของกฎหมายต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าสหรัฐอเมริกาได้มีการกำหนดคุณสมบัติผู้ที่จะมาทำหน้าที่ในประเมินมูลค่าทรัพย์สินไว้อย่างชัดเจนว่า หากจะประเมินมูลค่าทรัพย์สินประเภทใด ผู้ประเมินนั้นต้องผ่านการอบรมและทดสอบจากหลักสูตรที่เกี่ยวกับการประเมินมูลค่าทรัพย์สินประเภทนั้น

เป็นเฉพาะ นั้นหมายความว่า ผู้ประเมินทรัพย์สินจะประเมินทรัพย์สินประเภทใดก็ต้องได้รับใบอนุญาตหรือมีใบรับรองคุณสมบัติให้ประเมินมูลค่าทรัพย์สินนั้นได้

3. การบังคับหลักประกันพันธุ์พืช ในกรณีนี้เนื่องด้วยการซื้อขายทรัพย์สินทางปัญญาประเภทพันธุ์พืชยังเป็นการซื้อขายกันเฉพาะกลุ่ม ทำให้ตลาดซื้อขายพันธุ์พืชดังกล่าวยังไม่เป็นที่แพร่หลายและยังไม่มีตลาดเฉพาะรองรับการซื้อขายทรัพย์สินประเภทดังกล่าว ส่งผลให้เมื่อนำมาเป็นหลักประกันสินเชื่อทางธุรกิจแล้ว การที่จะบังคับพันธุ์พืชขายทอดตลาด ย่อมเป็นเรื่องยากและเป็นเรื่องที่สถาบันการเงิน ผู้รับหลักประกัน และผู้เกี่ยวข้อง ไม่สามารถขายทอดตลาดพันธุ์พืชดังกล่าวได้ จึงเป็นปัญหาหนึ่งที่สำคัญทำให้สถาบันการเงินขาดความเชื่อมั่นในการให้สินเชื่อโดยมีหลักประกันประเภทพันธุ์พืชเป็นหลักประกัน ซึ่งหากพิจารณาเนื้อหาตลาดซื้อขายพันธุ์พืชใหม่ในต่างประเทศ จะเห็นได้ว่า ทั้งสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักรต่างได้สนับสนุนให้มีการซื้อขายทรัพย์สินทางปัญญาอย่างแพร่หลาย ซึ่งสหราชอาณาจักรที่มีการขยายตลาดซื้อขายทรัพย์สินทางปัญญา ไม่ว่าจะเป็น The ACID Marketplace เป็นรูปแบบการค้าออนไลน์ โดยที่ผู้ซื้อและผู้ออกแบบสินค้าเป็นสมาชิกของ ACID สามารถเข้าชมและแสดงสินค้าของตนได้ ICAP Patent Brokerage เป็นสถานที่พบปะระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายจากทั้งสหรัฐอเมริกา เอเชีย และยุโรป โดยซื้อผ่านเครื่องมือทางการตลาด เช่น Action เป็นต้น Easy Access IP ได้รับการพัฒนาโดย University of Glasgow และ University of Bristol เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับมหาวิทยาลัยและอุตสาหกรรมในการทำงานร่วมกันสำหรับการถ่ายทอดเทคโนโลยีและความเชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ นอกจากนั้นในช่วง ค.ศ. 2013 (พ.ศ. 2556) รัฐบาลใช้ทุนในการจัดตั้ง Copyright Hub เพื่อช่วยให้ผู้ที่สามารถเข้าถึงใบอนุญาตได้โดยง่ายผ่านทางเว็บไซต์และให้ความรู้เกี่ยวกับลิขสิทธิ์

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ประโยชน์

การประเมินมูลค่าพันธุ์พืชที่นำมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจ การประเมินมูลค่าถือเป็นกระบวนการที่สำคัญเพื่อให้ได้มาซึ่งมูลค่าของพันธุ์พืชที่นำมาเป็นหลักประกัน ซึ่งมูลค่าที่ได้จากการประเมินนั้น นอกจากผู้ประเมินมูลค่าจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญแล้ว อีกประการหนึ่งที่สำคัญคือผู้ประเมินมูลค่าจะต้องเข้าใจในตัวทรัพย์สินที่ทำการประเมินเป็นอย่างดี นอกจากนั้นเพื่อควบคุมการประเมินมูลค่าทรัพย์สินให้เป็นไปโดยชอบธรรม ไม่ปกปิดข้อความอันเป็นเท็จ หรือกระทำการอันใดที่มีขอบเพื่อให้ได้มาซึ่งมูลค่าของพันธุ์พืชที่ทำการประเมินนั้น ผู้เขียนเห็นว่าการกระทำดังกล่าวควรมาตรการในการลงโทษเพื่อปกป้องและคุ้มครองทั้งผู้ให้หลักประกันและผู้รับหลักประกัน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้อง จึงเป็นที่มาของการเสนอแนะให้มีการเพิ่มเติมคำนิยามและเพิ่มเติมหลักเกณฑ์และวิธีการการประเมินมูลค่าทรัพย์สินทางปัญญา โดยเป็นหมวด 1/1 การประเมินมูลค่าพันธุ์พืชใหม่ ซึ่งแต่ละส่วนมีรายละเอียด ดังนี้

1) เพิ่มเติมคำนิยาม ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ความว่า “ผู้ประเมินมูลค่าพันธุ์พืช” หมายความว่า ผู้ที่ผ่านการอบรม ทดสอบ และได้รับการขึ้นทะเบียนผู้ประเมินมูลค่าทรัพย์สินทางปัญญาตามที่กฎหมายนี้กำหนด”

2) เพิ่มเติมหลักเกณฑ์และวิธีการการประเมินมูลค่าทรัพย์สินทางปัญญา โดยเป็นหมวด 1/1 การประเมินมูลค่าพันธุ์พืชใหม่ แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 “มาตรา 13/1 บัญญัติว่า พันธุ์พืชที่จะใช้เพื่อการจดทะเบียน การแก้ไขรายการจดทะเบียน หรือการบังคับหลักประกันตามกฎหมายนี้ ต้องผ่านการประเมินมูลค่าจากผู้ประเมินมูลค่าพันธุ์พืชก่อนทุกครั้ง ก่อนผู้รับหลักประกันจะใช้สิทธิบังคับแก่หลักประกันที่เป็นพันธุ์พืชตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 5 ผู้รับหลักประกันต้องจัดให้มีการประเมินมูลค่าพันธุ์พืชใหม่ตามหมวดนี้ และแจ้งรายงานผลการประเมินมูลค่าดังกล่าวแก่นายทะเบียนและผู้ให้หลักประกันทราบก่อนการบังคับด้วย

ก่อนการบังคับหลักประกันที่เป็นกิจการอันมีพันธู์พิชเป็นทรัพย์สินส่วนหนึ่งของกิจการตามที่บัญญัติไว้ในหมวด 6 ให้ผู้บังคับหลักประกันจัดให้มีการประเมินมูลค่าพันธู์พิชใหม่ปัญหาตามหมวดนี้ และแจ้งรายงานผลการประเมินมูลค่าดังกล่าวแก่นายทะเบียนและผู้ให้หลักประกันทราบก่อนการบังคับด้วย” “มาตรา 13/2 บัญญัติว่า ให้กระทรวงพาณิชย์มีอำนาจหน้าที่จัดให้มีหลักสูตร การรับรองหลักสูตรการอบรมหลักสูตรการทดสอบและการทะเบียนของผู้ประเมินมูลค่าพันธู์พิช หลักสูตร การรับรองหลักสูตร การอบรมหลักสูตร การทดสอบและการทะเบียนของผู้ประเมินมูลค่าทรัพย์สินทางปัญญาให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศ” “มาตรา 13/3 บัญญัติว่า ผู้ประเมินมูลค่าพันธู์พิชผู้ใดแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงในการดำเนินการตามมาตรา 13/1 และมาตรา 13/2 ต้องระวางโทษ....”

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ตลาดรองรับการซื้อขายพันธู์พิช เนื่องด้วยในปัจจุบันกระทรวงพาณิชย์จะได้มีโครงการพัฒนา IP MART ภายใต้เว็บไซต์ที่เรียกว่า “www.thaiipmart.com” ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน แต่ตลาดกลางดังกล่าวก็เป็นเพียงสื่อกลางให้ผู้ขายมีที่เสนอขายทรัพย์สินทางปัญญาที่มีการจดทะเบียนการคุ้มครองไว้กับกรมทรัพย์สินทางปัญญาเท่านั้น ส่วนเงื่อนไขการซื้อขายก็เป็นไปตามหลักเสรีภาพในการแสดงเจตนาระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายที่จะตกลงกัน โดยระบบตลาดนี้ยังไม่เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางในวงการธุรกิจไทยเท่าที่ควร และระบบการซื้อขายก็ยังไม่มีความเชื่อมโยงกับพันธู์พิชที่นำมาจดทะเบียนเป็นหลักประกันตามกฎหมายว่าด้วยหลักประกันทางธุรกิจ ผู้วิจัยจึงเสนอว่า ควรผลักดันให้ตลาดซื้อขาย IP MART ภายใต้เว็บไซต์ “www.thaiipmart.com” เป็นตลาดรองรับการซื้อขายพันธู์พิช และเผยแพร่ตลาดให้เป็นที่รู้จักโดยวงกว้าง ไม่ควรจำกัดเฉพาะผู้ที่ประกอบธุรกิจหรือในแวดวงพันธู์พิชใหม่หรือทรัพย์สินทางปัญญาเท่านั้น นอกจากนั้นผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ ให้เพิ่มวรรคสอง ของมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 เป็น “มาตรา 40 บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา 43 ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันไม่ชำระหนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในหนังสือตามมาตรา 39 วรรคสอง และผู้รับหลักประกันจะบังคับหลักประกันโดยการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันเพื่อนำเงินมาชำระหนี้ ให้ผู้รับหลักประกันดำเนินการจำหน่ายหลักประกันโดยวิธีการประมูลโดยเปิดเผย ในการนี้ ผู้รับหลักประกันต้องมีหนังสือแจ้งวัน เวลา สถานที่ และวิธีการจำหน่ายหลักประกันให้ผู้ให้หลักประกัน ผู้รับหลักประกันอื่น และเจ้าหนี้อื่นซึ่งมีบุริมสิทธิเหนือทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันเท่าที่ปรากฏรายชื่อในหลักฐานทางทะเบียนทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวันก่อนดำเนินการจำหน่ายหลักประกันโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือโดยวิธีการอื่นที่แสดงว่าผู้รับได้รับหนังสือแล้ว

การจำหน่ายพันธู์พิชที่เป็นหลักประกันเพื่อนำเงินมาชำระหนี้ให้ผู้รับหลักประกันตามวรรคหนึ่งนั้น ให้ดำเนินการจำหน่ายทรัพย์สินดังกล่าวที่ www.thaiipmart.com หรือตลาดอื่นอันเป็นที่ยอมรับและเป็นตลาดที่มีการซื้อขายพันธู์พิชกันอย่างแพร่หลาย”

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยสำหรับบุคลากรภายในจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม โดยได้รับแรงส่งเสริมและสนับสนุนจาก คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ด้วยดีตลอดมา ผู้วิจัยจึงขอขอบคุณมหาวิทยาลัยศรีปทุมและขอขอบคุณคณะนิติศาสตร์ ที่ได้ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดีในทุก ๆ ด้าน จนงานวิจัยสามารถสำเร็จลุล่วงได้อย่างรวดเร็ว ปราศจากอุปสรรคใด ๆ และขอกราบขอบพระคุณท่าน ร้อยโท ดร.ธนภณภูมิ เอกโยคยะ ที่ได้กรุณาตอบรับเป็นที่ปรึกษาของโครงการวิจัยและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิประเมินผลงานวิจัยเรื่องนี้ รวมทั้งได้กรุณาให้ข้อคิดชมและข้อคิดเห็นต่างๆ จนทำให้ผู้วิจัยสามารถวิจัยในเชิงลึกได้เป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

- กำชัย จงจักรพันธ์. (2557). *เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจ*. กรุงเทพฯ: ศรีอนันการพิมพ์ จำกัด.
- คมน์ทนงชัย ฉายไฟโรจน์. (2555). *กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาฉบับสมบูรณ์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ บานานา สวีท.
- จรินทร์ เทศวานิช. (2545). *การเงินและการธนาคาร*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- จักรกฤษณ์ ควรวจน์ และนันทน์ อินทนนท์. (2546). *แนวคิดและวิวัฒนาการของการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา*. เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช.
- ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2562). *ลักษณะของกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิติธรรม.
- เพชร ชุมทรัพย์. (2536). *หลักการบริหารการเงิน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิทธิพล วิบูลย์ธนากุล. (2547). *GMOs ภายใต้ระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อานันท์ เกียรติสารพิภพ. (2560). *ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืชฉบับใหม่: เกษตรกรได้หรือเสียประโยชน์*. สำนักวิชาการ สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.